

LUNG TUNG!

(Tập Ghi)

MỘT.

Mấy lúc sau này, nhìn đâu cũng thấy ngồn ngàng dồn dập, từ thực tế đời thường trong con đại dịch còn đang tiếp diễn đến những đứ con tinh thần lao đao lấm nổi! Tôi cứ đi lui đi tới trong phòng, rồi lại đi lui đi tới ngoài vườn, bước chân lơ lửng, tâm trí nặng nề, lồng ngực bị ngộp, cuối cùng lúc nào cũng đưa đến kết luận: “Bao giờ chết rồi, chắc tôi sẽ làm con ma thui thui, quanh quẩn hoài bên đồng sách dở dang.”

Bây giờ, hai đứ con thể xác (đã CÓ người khác lo và LO CHO người khác) tôi chỉ đành rút vào bóng tối, ngó lơ tất cả. Cha mẹ sinh con Trời sinh tánh. Tâm tánh chúng không giống tôi, lại càng khác hơn kể từ khi kết nối cuộc đời vào những con người *"hoàn toàn không có điểm nào tương đồng với mẹ"*.

Riêng những đứ con chữ nghĩa! Thật tội nghiệp! Chúng vẫn thương tôi, vẫn hiểu tôi, vẫn chờ đợi bàn tay tôi cho nhìn thấy ánh mặt trời lần cuối. Ngoài ra, chẳng ai màng đến chúng. Do đó, ngày đêm tôi cứ gò mình trên bàn máy, bất kể ngủ nghê ăn uống. (Những con chữ chẳng chịt giúp tôi “no ngang!”, lúc bí quá lại buông hết, ra vườn uống ly nước lạnh, hút điều thuốc lá.)

Thuở còn rất nhỏ, tôi đã biết viết nhật ký. Bắt đầu bước vào nghiệp văn chương, lại cũng chỉ viết mọi chuyện thật đời mình. Những câu chuyện khi còn ở tuổi thiếu niên đã phải từng “chịu đựng mà lớn”, ở tuổi trẻ phải “lăn lộn mà sống”, ở tuổi thành nhân phải chan nước mắt vào cơm mà nuốt.

Những câu chuyện về sau ghi lại, bênh bồng trôi giạt mà cũng là RẤT THẬT.

Ai trong đời cũng đều trải qua vô số biến cố. Tất cả mọi nhà văn đều thế. Nhưng, dùng những biến cố làm đề tài chữ nghĩa riêng, KHÔNG phải ai cũng MUỐN thực hành. Tốt khoe xấu che! Thói thường con người vẫn thế.

Những ngày hôm nay, kiên nhẫn sắp xếp lại theo hàng ngũ trước sau từng câu chuyện lồi từ nhật ký, từ những tác phẩm đã xuất bản, tôi mới kinh ngạc.

Ngày xưa đó, tôi sống thì cứ sống, không bao giờ ngừng tiếp nhận cái sống (dù đau đón đến đâu), *“sống một lúc ba bốn lần đời sống kẻ khác”* (lời một nữ độc giả). Sống, tựa như đang ngụp lặn trong vũng bùn vũng máu mà nhu cầu cấp thiết là “ngóc đầu lên để thở”. Sống, như phút giây kế tiếp sẽ phải chết tức tưởi để không còn có thể sống kịp cuộc đời mình.

Chỉ lúc này NHÌN LAI mới thấy ớn!

Bây giờ tôi vẫn còn “sống”, và cái sống vẫn được ghi nhanh hằng ngày trên chữ nghĩa. Chẳng để làm gì, cho ai, ngoài một ý nghĩ duy nhất:

“Buông viết mới gọi là hết sống, bằng như còn, những cái gì đang sống vẫn là đề tài quý giá cho tôi.”

HAI.

Một điểm nhận định rất buồn:

-Nhìn trong thực tế gia đình, nhìn ra xa ngoài xã hội, đọc báo, xem You Tube... thấy ai ai cũng sống vội sống vàng, nhắm mắt giẫm đạp, tranh giành nhau trên tiền tài vật chất mà sống. Phải nhận, thời đại Google là thời kỳ huy hoàng của những trái tim vô cảm! Trái tim bằng máu trở thành là điều xa xỉ!

Thật thì, cũng có những “tâm lòng” nhưng đa phần (nếu không muốn nói tất cả) chỉ là phô trương khoe mẽ. Ví dụ chuyện rất mới xảy ra trên nước Mỹ: *“Một nữ ca sĩ Mỹ nổi danh ký cái check năm trăm ngàn dollars thưởng cho kẻ nào đó vừa tìm ra hai con ngựa cảnh sát bị thất lạc!”* (Dởm!)

Bà ca sĩ kia đâu cần dùng số tiền lớn như thế để khoa trương thêm cái giàu của mình? Sử dụng nó âm thầm thì đã có thể tạo nên biết bao bữa cơm từ thiện cho vô số người homeless trong khí trời buốt giá hiện nay!

Chắc chắn là tôi bi quan, nhưng cũng không thể lạc quan hơn được.

Tôi có ông cậu, nay đã 86 tuổi, năm đứa con ở xa, cơ ngơi đầy đủ. Tánh ông vốn cô đơn từ trẻ, về già lại càng thêm khó chịu, nên, (rẻ cũng ngán mà dâu cũng ngán) ông chấp nhận sống một mình trong căn chung cư chính phủ cấp, cách nhà tôi vài con phố.

Cái vẻ lủi thủi của ông là điều làm cho tôi phải luôn luôn tự ngẫm. Hôm Tết đọc Les Misérables, hình ảnh Jean Valjean những ngày sống cuối cứ xui tôi nghĩ đến ông cậu. Nhưng rồi chẳng biết làm gì cho ông, lại âm thầm nhớ lời thư em gái Mỹ Châu ở Bruxelles viết mấy chục năm xưa: “Em rất cảm ơn chị đã tạo cho Mẹ một mái nhà để sống có chị và Âu Cơ bên cạnh. Riêng em, không làm được...”

Hôm qua ông cậu đáp xe buýt đến thăm tôi, “lâu không gặp, cậu nhớ con lắm!”, xong nhờ tôi bảo đứa con dâu dẫn giùm ra trạm ATM rút tiền. Tôi thấy ngại ngần khi nghe con dâu thẳng thừng từ chối: “Việc gì của ông cậu, con không bao giờ còn muốn dính tới”.

Nhìn vẻ tiêu tụy nơi ông, tôi đau thắt cả ruột, càng đau hơn khi thấy ông “ngây thơ” (hay nông cạn) HƠN TÔI ở cái nhìn về nhân thế. Chẳng dặng dưng, tôi đành phải nói một lần cho ông biết:

“Trên đất Mỹ, ngoài mẹ con Kiều My, con chỉ còn cậu là người thân duy nhất. Cậu nhờ con chuyện gì trên âm nhạc, văn chương, con rất sẵn lòng. Ngoài hai lãnh vực đó, con chẳng còn biết gì nữa. Nếu cậu thương con thì xin hiểu giùm, bây giờ con chẳng còn chút quyền lực nào trên con cái để có thể nhờ chúng làm gì giúp cậu. Cũng không trách chúng được, cậu đã làm sao mà đến nỗi đứ đũa nào cũng muốn xa lánh cậu? Cậu đi trước con một thế hệ, hẳn phải nhìn thấy rõ hơn những biến hóa khủng khiếp trong xã hội và tình gia đình VN hiện nay.”

Lòng chợt nghĩ, nếu ông cậu có tiền như bà ca sĩ thượng “năm trăm ngàn dollars” (hoặc như em gái My Châu) thì sự thể ra sao? Việc đời khó ai đoán biết, nhất là ở thời đại bây giờ.

Không bất cứ ai giữ hoài tuổi trẻ. Ai rồi cũng sẽ có lúc trở thành người già... (Đó là ở Mỹ, có chính phủ trợ cấp, nói gì VNCS xa xôi!)

Nhìn người mà ngẫm lấy ta. Chẳng nơi nào tích trữ tiền tài an toàn CHO BẰNG một trái tim biết xót thương những ai kém may mắn hơn mình. (Ước gì tôi trúng số, sẽ có rất nhiều người được cho “hưởng ké!”)

Cái RẤT BUỒN của tôi là nhận biết được điều “Những người sống cạnh bên, từ con cái cho đến người dung, hầu như ai cũng đều có trái tim bằng sắt!” Có nên đổ tại máy móc thời đại Google? Không chứ?!

BA.

Lúc gần đây ngồi soạn tất cả mọi tác phẩm (một việc làm không bao giờ dứt), cứ thấy đoạn văn nào buồn buồn là tôi ngừng lại đưa lên Facebook chia sẻ cùng độc giả ngay.

Tôi có thể giới riêng (một căn phòng rộng khoảng 25 mét vuông, đầy sách). Do đó mà làm lơ được với tất cả “những điều trông thấy” để lòng KHỎI đau đớn. Gọi tôi ích kỷ cũng được. Nhưng tôi chưa ĐƯỢC Trời bắt cho chết nên ĐANH phải sống. Mà hễ đã sống thì phải đúng là sống BẰNG trái tim máu đỏ. Trong cái khối thịt nhỏ ấy không có chỗ cho sự ích kỷ. Tôi vẫn sẵn sàng thức giậy giữa đêm để dắt con chó to đùng ra vườn đi tiểu với ý nghĩ “*Nó cũng như mình, khi cần là phải đi ngay!*” Tôi vẫn cúi mình quét gom từng thùng lá bởi “*có ông Thần Đất chứng giám cái tâm muốn làm sạch khu vườn*”. Thấy cành cây nào rũ héo là lại chia vòi tưới nước dù trời lạnh đến đâu cũng mặc. Thấy cái nhà bẩn, cái phòng khách bừa bãi là tự động cầm chổi quét ngay “cho ông Địa và linh hồn Mẹ được vui!”.

Cái số tôi khổ nên không bao giờ ngừng làm việc (tay chân và đầu óc). Mà, hễ dính tới việc nào là tôi đều chu toàn cho kỳ hết. Tất cả mọi việc bây giờ đều mang tính chất đam mê GIỐNG HẾT như Cái Sống hồi trẻ (chẳng màng dư luận, sống cho bằng thích theo những nẻo Thiên đã chọn để bước).

“*Nhàn cư vi bất thiện!*” Đúng là thế! Nhưng, bao giờ tôi cũng tự thấy mình “*nhàn mà vẫn Thiện*”. Cái nhàn này tôi học được từ Nguyễn Công Trứ “*Tri nhàn tiện nhàn đãi nhàn hà thời nhàn!*” (*Biết nhàn là nhàn, đợi nhàn, đến bao giờ mới nhàn?*)

Trong đời, không có gì cho tôi phải đợi. Gặp việc là cứ âm thầm chụp ngay, chẳng cần so đo tính toán, cũng không nài nạnh hơn thua. Những việc, từ thuở ngày xưa cho đến ngày nay, đều không tạo cho tôi đồng xu các bạc!

BỐN.

Bữa Tết đọc lại Les Misérables, mấy hôm nay đọc Trân Sa, Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, đọc những trang nhật ký cũ, mới nghĩ, “*Victor Hugo hẳn đang mỉm cười nơi chín suối*”. Nhân vật của ông đúng là ánh sáng soi đường cho tôi thuở nhỏ, bây giờ vẫn là như thế. Làm nhà văn mà những con chữ mình “*tải được đạo*” cho kẻ khác noi theo, quả là nhà văn thành đạt.

Tôi không được như thế.

Năm rất xưa rồi, thời chính phủ Obama, khi Âu Cơ “còn là con tôi”, có lần nó dùng dằng không chịu chỉ dẫn ông cậu (85 tuổi vừa kề) một bài làm trong lớp ông đang theo học, tôi bảo nó:

“Trời cho mình may mắn ở cái học thì hãy nên đem nó mà giúp lại kẻ khác ít may mắn hơn mình. Cái học của mình bây giờ mới thành ra hữu ích.”

Đó là năm xưa!

Còn năm nay nó đã “là con nhà người ta” (những kẻ có suy nghĩ và tâm tính khác hẳn tôi), tôi không muốn nói lời nào cùng nó nữa.

Trong lần bực bội sáng nay, đưa em họ bảo tôi là “*con người kiêu ngạo!*”

Quả đúng thật. Tôi rất kiêu ngạo. Từ lâu tôi BIẾT điều ấy. Không kiêu ngạo vì tiền tài danh vọng vật chất nhà cửa (nào đâu có!) mà kiêu ngạo bởi BIẾT trong lòng ngực mình VẪN CÒN hiện hữu một trái tim bằng máu đỏ tươi.

Ông cậu 86 tuổi đã làm tôi “ê chề” từ khi thơ dại với sự nhìn thấy những trận đòn khốc liệt ông quát lên mình đưa em ruột; ông cũng là một trong những nguyên nhân lớn nhất làm nên sự quay lưng đành đoạn của Âu Cơ, tan vỡ tình mẹ con từ năm 2015... Nhưng, không phải vì vậy mà tôi tự mình curu mang lòng thù hận. “Thế giới của tôi” KHÔNG có điều ấy. Chuyện nào ra chuyện nấy. Năm xưa ông “dở” thì tôi nghĩ “*đó là số phận tôi mang*”. Bây giờ ông già, bước chân lụm khụm, làm sao tôi có thể quên điều “ông vẫn là em ruột mẹ tôi!”

Khác biệt là như thế và “kiêu ngạo” cũng là như thế. Tôi chấp nhận sự quay lưng của Âu Cơ nhưng không bao giờ quên được hình ảnh ông cậu đứng gục đầu lên thành kệ hai tiếng đồng hồ trong phòng chết của mẹ tôi ở bệnh viện.

Ân tình nằm ở đó. Cứ hãy nghĩ đến hai chữ ân tình, tự khắc lòng quên đi được hết những gì kẻ khác (từng có lần) làm đau đớn cho mình.

Thôi, không muốn đào sâu những điều này.

Chuyện của tôi cũng có thể đang xảy ra cho bất cứ gia đình nào. Chỉ khác là người ta chạy trốn, còn tôi thì đối diện thẳng thừng qua chữ nghĩa. Điểm buồn hơn hết là KHÔNG truyền tải được cho người thân (nói gì độc giả!) cái đẹp của lòng nhân ái QUA lăng kính nhìn CỦA HỌ. Hai giọt nước rơi vẫn là HAI giọt nước khác biệt. Vì thế mà thua! Và chấp nhận thua!

Còn lại, đồng tác phẩm dang dở đang cần đến bàn tay tôi, làm sao có thể phí phạm đầu óc và sức khỏe theo những điều không đáng? Cứ quay mặt đi, “xả” hết ra như lời Uyên Thao dạy, dù các bụi xả trong tim tôi đã thành cỗ thụ từ đời nào!

NĂM.

“Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ

Người khôn người đến chốn lao xao!”

Không viết nữa! Trí óc bắt đầu lung tung. Bây giờ đọc tiếp các trang đời cũ để tìm cho mình một cái đẹp không còn tồn tại giữa thế gian THỜI BUỔI HÔM NAY.

□

Trần Thị Bông Giấy
(Viết xong tại San Jose, thứ Ba Mar. 2, 2021
6:30 PM).
[]